

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

κατά του Ευρώ και της €€

ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΑΝΕΒΟΥΜΕ
ΟΛΟ ΤΟ ΓΟΛΓΟΘΑ ΕΩΣ ΤΗ ΣΤΑΥΡΩΣΗ
Ή ΘΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΟΥΜΕ ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΡΩ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ;

Ζούμε σε εποχές δύσκολες, ασυνήθιστες γι' αυτό και αποκαλυπτικές. Το γνωστό ερώτημα αν υπάρχει ζωή έξω από το ευρώ και την ΕΕ φαίνεται να αντιστρέφεται από την ίδια την πραγματικότητα. Από τη Ρωσία, εντός του ευρώ και της ΕΕ, της ζωής και των δικαιωμάτων των απλών ανθρώπων, που η ίδια η ΕΕ εννοχουστρώνει! Η ΕΕ όχι μόνο δεν είναι το σπίτι των λαών για τον κόσμο της εργασίας και τους λαϊκούς ανθρώπους στη μεγάλη τους πλειοψηφία, αλλά αντίθετα φαντάζει καθαρά πλέον σαν σφαγείο των εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων, που ταυτόχρονα κλονίζεται από τα κύματα της μεγάλης ύφεσης και φαίνεται να μην έχει μέλλον...

Δυστυχία σήμερα σημαίνει:

ΜΝΗΜΟΝΙΑ, ΤΡΟΪΚΑ, ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

Γιατί όλοι σήμερα μιλάμε και ρωτάμε για το ευρώ και την ΕΕ; Είναι λογικό. Ποιοι είναι οι τρεις που απαρτίζουν την τρώικα, που οδηγεί σε αφανισμό εισόδημα, δημόσια περιουσία και δημοκρατία στην Ελλάδα;

- Πρώτο, είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση
- Δεύτερο, είναι η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, δηλαδή πάλι η ΕΕ
- Τρίτο, είναι το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, το οποίο κατέστρεψε όλες τις χώρες στις οποίες επενέβη.

Όλοι βρήπουμε ότι το «σούπερ ήδμπι» του ευρώ (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ) ταυτίζεται με τα μνημόνια, τη λιτότητα, τις απολύσεις, τις ιδιωτικοποιήσεις. Πείθει όλο και λιγότερους.

Ευρωπαϊκή Ένωση, παράδεισος για τους ισχυρούς και «λάκκος των λεόντων» για τους λαούς

Η ΕΕ φτιάχτηκε στη βάση της αρχής του «ελεύθερου ανταγωνισμού» και θεμέλιο της έχει τη συνθήκη του Μάαστριχτ με τις περιβόητες «τέσσερις ελευθερίες» (κίνησης κεφαλαίων, εργασίας, αγαθών και υπηρεσιών) με όλες τις οδυνηρές συνέπειες για τους εργαζόμενους και τους λαούς. Η ελευθερία κίνησης εμπορευμάτων εξορισμού ευνοεί τις δυνατές οικονομίες και γονατίζει την αγροτική και βιομηχανική παραγωγή σε χώρες με χαμηλότερη παραγωγικότητα όπως η Ελλάδα. Στο όνομα του ελεύθερου ανταγωνισμού οδηγήθηκαν σε ξεπούλημα ή σε απαξίωση και κλείσιμο όλες σχεδόν οι δημόσιες επιχειρήσεις στην Ελλάδα.

Η δολοφονική Κοινή Αγροτική Πολιτική με τις ποσοτώσεις αγροτικής παραγωγής, οδήγησε την τελευταία 30ετία σε μείωση των αγροτών από το 31% του συνολικού πληθυσμού το 1981 σε 7% σήμερα και σε μέση ετήσια μείωση της παραγωγής κατά 2%. Ειδικότερα την τελευταία 10ετία, οι αγρότες μειώθηκαν κατά 35%, το αγροτικό εισόδημα κατά 19% και το 50% της γης, καθώς και το 60% της παραγωγής, συγκεντρώθηκε στα χέρια του 6% των μεγαλοαγροτών-καπιταλιστών.

Τι να πρωτοθυμηθούμε από όσα αποσάθρωσαν τον παραγωγικό ιστό στη χώρα μας με τη βούλα της ΕΕ; Την ελληνική μεταποίηση που διαλύθηκε από τις εισαγωγές, η οποία από το 20% του ΑΕΠ που ήταν το 1981, είναι κάτω από το 10% σήμερα; Τα επανειλημμένα πρόστιμα της ΕΕ ενάντια στη στήριξη της Ολυμπιακής Αεροπορίας από το ελληνικό κράτος, (το οποίο ενώ «στήριζε», από την άλλη μεριά άφηνε απλήρωτες τις οφειλές του ύψους δισεκατομμυρίων), μέχρι να πουληθεί για ένα κομμάτι ψωμί σε ένα ιδιώτη που δημιούργησε τελικά μονοπώλιο; Την απαγόρευση εκτέλεσης οποιασδήποτε παραγγελιάς από τα ναυπηγεία αν δεν είναι πολεμική παραγγελία και μάλιστα από χώρα της ΕΕ;

Είναι πλέον φανερό και με τη συνδρομή της εμπειρίας πως η ΕΕ δημιουργήθηκε και λειτούργησε σαν ένωση του κεφαλαίου. Στόχος της ήταν να ανταγωνιστεί τα άλλα μεγάλα καπιταλιστικά κέντρα, να αποδυναμώσει το εργατικό κίνημα και να θρυμματίσει τα εργατικά δικαιώματα σε κάθε χώρα της Ευρώπης. Επίσης ισχυροποίησε τις χώρες του ευρωπαϊκού κέντρου απέναντι στις περιφερειακές και αυτό κορυφώθηκε με το ευρώ.

Το μεγάλο άλμα στο κενό με το ευρώ

Με τη δημιουργία της ευρωζώνης και την κυκλοφορία του ευρώ ως κοινού νομίσματος η πορεία της ΕΕ πήρε μια ακόμη

πιο αντιδραστική κατεύθυνση. Ήταν μια έφοδος προς τη ληηλασία των λαών αλλιά και τη γιγάντωση των κερδών των μεγάλων πολυεθνικών επιχειρήσεων.

Ήταν επίσης το εργαλείο ενός βαθύτερου διαχασμού σε χώρες πλεονασματικές και ελλειμματικές μέσα στην ΕΕ. Διότι με την κατάργηση των εθνικών νομισμάτων, δεν υπάρχει η δυνατότητα άσκησης νομισματικής πολιτικής από τα ξεχωριστά κράτη, δεν υπάρχει η άμυνα της υποτίμησης για προστασία από τις αθρόες εισαγωγές ή για την τόνωση των εξαγωγών.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως το ευρώ δεν είναι απλώς ένα κοινό νόμισμα. Είναι ένα παγκόσμιο αποθεματικό νόμισμα, που γι' αυτό τον λόγο διαμεσολήβησε την κρίση εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μετέτρεψε την ελληνική περίπτωση σε αιχμή της νομισματικής – και όχι μόνο – σύγκρουσης ΗΠΑ-ΕΕ.

Αξίζει τέλος να επισημάνουμε πως με την προώθηση της «τραπεζικής ένωσης» επιδιώκεται να δομηθεί μια εφιαλτική βάση για την αντιδραστική απάντηση στην κρίση της ευρωζώνης. Ένα τέταρτο Γερμανικό Ράιχ οικοδομείται στο πεδίο του ασφυκτικού ελέγχου της οικονομικής και πολιτικής ζωής των κρατών μελών της ΕΕ από τις ηγεμονικές καπιταλιστικές δυνάμεις, καθιστώντας το σύνθημα για «Ευρώπη των λαών» σε απλό παρηγορητικό ναρκωτικό σε ετοιμοθάνατο ναρκομανή.

Νωπά είναι ακόμα τα καψόνια για την περιβόητη δόση. Δεν υπάρχουν πλέον πολλοί αφελλείς που να μην κατανοούν ότι ο ζυγός των μνημονίων θα είναι μόνιμος, αν δεν ανατραπεί αυτή η πολιτική που επιβάλλει η ΕΕ. Οι δομές της ΕΕ γίνονται όλο και πιο βαθιά αντιδραστικές. Οι προϋπολογισμοί των κρατών θα σχεδιάζονται, θα εγκρίνονται και θα ελέγχονται στη φάση της εκτέλεσής τους από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Θεσμοθετούνται, μέσω του «Συμφώνου για το Ευρώ», διαδικασίες καθορισμού πολιτικής μισθών, με κριτήριο την ανταγωνιστικότητα απέναντι στους κύριους αντιπάλους όπως η Κίνα.

Μέσα στην Ευρωζώνη και την ΕΕ τα χειρότερα για τον λαό δεν τα έχουμε δει ακόμη!

Που θα οδηγήσουν τελικά όλα αυτά; Μα σε «μια νέα αρχιτεκτονική της ΕΕ», που θα περιλαμβάνει:

- Καθίζηση-βουλγαροποίηση μισθών, σε επίπεδα 300-600 ευρώ.
- Μετατροπή των εργαζομένων σε δούλους του κεφαλαίου, με τη πλήρη αποδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων, σύμφωνα με τις απαιτήσεις των εργοδοτών. Η κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων είναι μόνο η αρχή. Στόχος είναι «καμία σύμβαση». Ατομικές συμβάσεις. Όλοι μόνοι και ανυπεράσπιστοι. Να μιλήσουμε για δημοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη;

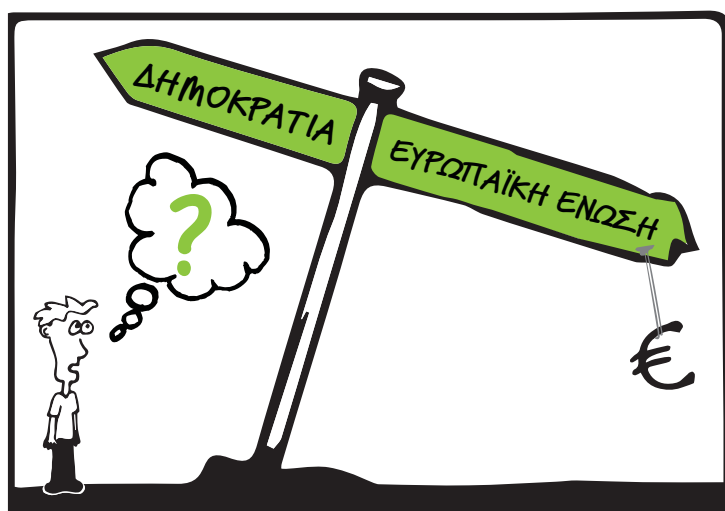
Η ΕΕ καταργεί τη δημοκρατία και τη λαϊκή κυριαρχία

- Απογείωση της ανεργίας, ειδικά στη νεολαία (ως και 56,6% σε ορισμένες κατηγορίες), που οδηγεί στην απαξίωση των εργαζομένων, στη μείωση της διαπραγματευτικής τους θέσης και στην κατάρτα μιας νέας μαζικής μετανάστευσης.
- Διάλυση των δημόσιων κοινωνικών οργανισμών. Τα δημόσια νοσοκομεία, η δημόσια παιδεία, όλος ο κοινωνικός δημόσιος τομέας, αντί για αναβάθμιση και εκσυγχρονισμό, οδηγείται σε πλήρη ιδιωτικοποίηση ή διάλυση.
- Ξεπούληση ή υποθήκευση της δημόσιας περιουσίας. Ότι έχτισε ο λαός με τον ιδρώτα του, έστω κι αν μόνο ένα μικρό κλάσμα από αυτά απολάμβανε ή έλεγχε ο ίδιος, ξεπουλιέται μέσω ιδιωτικοποίησης ή υποθήκευσης στους δανειστές. Στο απόγειο αυτών των εξελίξεων φτάνουμε με την ψήφιση της νέας Δανειακής Σύμβασης, που συνοδεύει το Μνημόνιο 3. Δεν έχουμε μόνο μια εκ νέου επιβεβαίωση του ορισμού του Αγγλικού Δικαίου ως εφαρμοστέου δικαίου με αρμόδια τα δικαστήρια του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου. Συνομολογείται κάτι επαχθέστερο! Το ελληνικό δημόσιο και η Τράπεζα της Ελλάδος παραιτούνται οικειοθελώς από κάθε δικαίωμα ασυλίας σε σχέση με τα περιουσιακά τους στοιχεία. Πρόκειται για ασυλία που αποτελεί πρόβλεψη ακόμη και του ισχύοντος Διεθνούς Δικαίου. Και δε φτάνει αυτό. Συμφωνείται ρητά και επί λέξει πως «κανένα από τα περιουσιακά τους στοιχεία δεν εξαιρείται, λόγω εθνικής κυριαρχίας, από τη δικαιοδοσία κατάσχεσης, συντηρητικής ή αναγκαστικής για λογαριασμό των δανειστών».

Η ΕΕ ως ένωση του κεφαλαίου έχει, για όποιον έχει μάτια να δει, από την ίδρυσή της μια βαθύτατη αντιδημοκρατική δομή, πλήρως στεγανοποιημένη από κάθε κοινωνικό ή λαϊκό έλεγχο. Τα πάντα αποφασίζονται μέσα στα κλειστά όργανα διακυβέρνησης της ΕΕ, την Κομισιόν (Ευρωπαϊκή Επιτροπή), την ΕΚΤ (Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα) και το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, που έχει κύρια έκφρασή του τις Συνόδους Κορυφής. Είναι όργανα που δεν λογοδοτούν πουθενά. Αντίθετα οι αποφάσεις και οι πολιτικές τους υπαγορεύονται ευθέως από τα κλειστά – γνωστά και επώνυμα – λόμπι των ευρωπαϊκών πολυεθνικών, από το αντίστοιχο τραπεζικό λόμπι, καθώς και από τη γραφειοκρατία των Βρυξελλών, που ελέγχεται πρωτίστως από το Βερολίνο και δευτερευόντως από το Παρίσι. Από την άληθη, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είναι εντελώς διακοσμητικό, αποτελώντας επίφαση ακόμη και του σημερινού ύστερου και παραφθαρμένου αστικού κοινοβουλευτισμού.

Τα συνεχόμενα περιβόητα Σύμφωνα, τα Μνημόνια και τα καθεστώτα Επιτροπείας, που επιβλήθηκαν στις χώρες της ΕΕ με ταυτόχρονη μετατροπή των κυβερνήσεων σε μαριονέτες αναβαθμίζουν τη δεδομένη εκ γενετής αντιδημοκρατική διακυβέρνηση της ΕΕ σε μια σύγχρονη απολυταρχία του κεφαλαίου.

Η χώρα μας και ο λαός της, που καταστρέφονται κάτω από τη σιδερένια κηδεμονία της ΕΕ, του ΔΝΤ και του διεθνούς κεφαλαίου με την πλήρη σύμπληυση της ελληνικής ολιγαρχίας, αποτελούν κραυγαλέο παράδειγμα συντριβής κάθε έννοιας λαϊκής και εθνικής κυριαρχίας, δηλαδή κάθε δικαιώματος ενός λαού να ορίζει τις τύχες του στη χώρα που ζει.

Η έξοδος από ΟΝΕ-ΕΕ και η διαγραφή του χρέους, αφετηρία της λαϊκής σωτηρίας

Εμείς το ήεμε καθαρά. Η επιλογή της σύγκρουσης με την ΕΕ, δεν είναι δρόμος στρωμένος με ροδοπέταλα. Η παραμονή όμως σε αυτήν έχει ακόμη μεγαλύτερο κόστος, «αίμα, πόνο και δάκρυα» για την κοινωνική πλειοψηφία.

Η έξοδος από την ευρωζώνη και η αποδέσμευση από την ΕΕ σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση δε σημαίνει ένα άηλο νόμισμα με συνέχιση της ίδιας αντιλαϊκής πολιτικής. Αντίθετα, είναι απόφαση για μια άηλη πορεία της χώρας, με τους εργαζόμενους στο τιμόνι και τις κοινωνικές ανάγκες στο κέντρο των οικονομικών και πολιτικών αποφάσεων, καθώς και για ένα άηλο πλαίσιο διεθνών σχέσεων με ιστιμία, δικαιοσύνη και αμοιβαίο όφελος.

Θέση κλειδί και προϋπόθεση για αυτή την πορεία είναι η στάση πληρωμών, η άρνηση, μη αναγνώριση και η μονομερής διαγραφή του ηστρικού χρέους. Το επιχείρημα ότι θα υπάρξει αύξηση του δημόσιου χρέους, μιας και αυτό θα είναι σε ευρώ, το οποίο θα υπερτιμηθεί έναντι του νέου νομίσματος, δεν ευσταθεί, ακριβώς επειδή η επιλογή μας πρέπει να είναι η άρνηση και όχι η πληρωμή του χρέους.

Ακούγεται ως αντεπιχείρημα ότι οι προτεινόμενες ήυσεις εκτός ευρώ, δεν αντιμετωπίζουν το πρόβλημα του πρωτογενούς έηλειμματος. Όμως αυτό έχει σχέση με την γενικότερη οικονομική πολιτική και όχι μόνο ή κυρίως με το νόμισμα. Το σημερινό πρωτογενές έηλειμμα προέρχεται από τα δις των διαρκών χορηγήσεων στις τράπεζες, από τις επιδοτήσεις που παίρνουν οι βιομήχανοι, οι εφοηιστές και οι κατασκευαστικοί όμηλοι για να δημιουργήσουν δήθεν θέσεις εργασίας. Οφείλεται στη διαρκή αιμορραγία από τα δημόσια έσοδα λόγω της συνεχούς μείωσης των φοροηοηικών συντεηεστών των μεγάλων επιχειρήσεων και του μεγάλου κεφαλαίου, καθώς και στα περιβόητα φαραωνικά έργα της Οηυμπιάδας. Στο σημείο αυτό ας αναρωτηθούμε: πόσα δις ευρώ έχουν χαριστεί με τα κάθε είδους «αφοροηόγητα αποθηματικά» και τους «αναπτυξιακούς νόμους» που απαηηάσουν το κεφάλαιο από

τη φοροηοηία; Πόσα δις είναι οι υπερτιμηηήσεις των κάθε είδους δημόσιων προμηθειών που καηείται να πληρώσει ο ήαός; Τέηος, πόσα δις έχουν δοθεί για εξοηηισμούς για τη συμμετοχή των εηηηνικών στρατευμάτων στις δοηοφονικές ημπεριαηιστικές εκστρατείες του ΝΑΤΟ κατά των ήων όηου του κόσμου (Γιουγκοσηαβία, Ιράκ, Αφγανιστάν, Σομαηία και πρόσφατα στο Μάηη);

Επιστρατεύεται ακόμη από το μνημονιακό μπηοκ το ψευδοεπιχείρημα πως η εισαγωγή νέου νομίσματος, θα οηηγήσει σε μεγάλη υποτίμηση έναντι του ευρώ, που θα σημάνει εκτίναξη πληθωρισμού, και μείωση του ήαικού εισοδήματος. Οι εκτιμήσεις όμως για την έκταση της υποτίμησης είναι αστήριχτες. Η εμπειρία της Αργεντινής, αηηά και της Ισπανίας, δε συνηγορούν σε αυτή την κινδυνοηοηία. Από την άηηη, ποιος μας διασφαηίζει άραγε ότι το ευρώ θα παραμείνει σταθερό ή ότι θα συνεχίσει να υφίσταται; Αν μεγάλο μέρος των εισαγωγών μας υποκατασταθεί από εγχώρια παραγωγή και οι εισαγωγές περιοριστούν στα απαραίηητα, δεν υπάρχει ήόγος υποτίμησης, παρά μόνο στο επίπεδο που εμείς θα επιηέξουμε. Άηηωστε, στο όνομα της μη αποχώρησης από το ευρώ, ήδη υποτιμηηήκε κατά 40-50% το βιοηικό μας επίπεδο, πράγμα που δεν θα είχε γίνει αν είχαμε βγει από το ευρώ και κηρύξει στάση πληρωμών από το 2009.

Συχνά ακούμε το επιχείρημα ότι θα υπάρξει πρόβλημα με βασικά εισαγόμενα προϊόντα, (καύσιμα, φάρμακα κηη), των οποίων οι τιμές θα απογειωθούν. Ήδη ζούμε εντός του ευρώ

τις απαγορευτικές τιμές των καυσίμων και των φαρμάκων, την κατάρρευση της ζήτησης στα καύσιμα ή τις διαρκείς ελλείψεις στα φάρμακα. Από την άλλη προκύπτει για σκόπιμη διόγκωση του προβλήματος. Η τιμή των καυσίμων μπορεί να συγκρατηθεί με δραστική μείωση της κρατικής φορολογίας που επιβάρυνται επί της τιμής πώλησής τους σήμερα. Βασικά προϊόντα μπορούν να επιδοτηθούν από το κράτος με τον ταυτόχρονο έλεγχο των τιμών. Η αντικαπιταλιστική παραγωγική ανασυγκρότηση της οικονομίας με την αξιοποίηση των ενεργειακών και άλλων πηλοτοπαραγωγικών πηγών της χώρας με στόχο την ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών και όχι του μέγιστου κέρδους, θα διευκολύνει τη βιομηχανική και παραγωγική αναγέννηση της οικονομίας. Θα στηρίξει τους υπάρχοντες κλάδους, θα προχωρήσει στην αναγέννηση παιδιών και θα δημιουργήσει νέους κλάδους παραγωγής. Θα αντιστρέψει τη σχέση εισαγωγών- εξαγωγών. Θα μειώσει το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου συμβάλλοντας και με αυτόν τον τρόπο στη μείωση του ελλείμματος του ισοζυγίου των τρεχουσών συναλλαγών και θα δώσει τη δυνατότητα δημιουργίας συναλληλαγματικών διαθεσίμων.

Διπλή έξοδος από την ευρωζώνη και την ΕΕ

Θέση μας είναι η συνολική ρήξη με το ευρώ και την ΕΕ. Ενώ αναγνωρίζουμε τον κομβικό ρόλο του ευρώ στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, θεωρούμε ότι δεν μπορεί να υπάρξει έξοδος μόνο από την ευρωζώνη χωρίς ταυτόχρονη έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ακόμη κι αν αρνηθούμε το χρέος, τι θα σημαίνει η έξοδος μόνο από την ευρωζώνη χωρίς έξοδο από την ΕΕ; Θα ήταν αδύνατο να θέσουμε περιορισμούς στην κίνηση των κεφαλαίων και να εθνικοποιήσουμε τις τράπεζες για την ανάκτηση του ελέγχου της οικονομίας. Θα ήταν επίσης ακατόρθωτο να ανατάξουμε την παραγωγή με βάση τις κοινωνικές ανάγκες. Κάθε σχετική προσπά-

θεια απαγορεύεται από την ΕΕ, γιατί καταστρατηγεί τις τέσσερις ελευθερίες και βλάπτει τον «ελεύθερο ανταγωνισμό». Ακόμη και με υποτίμηση οι εισαγωγές θα συνεχιστούν αν δεν υπάρχει δασμολογική προστασία, η οποία επιπρόσθετα μπορεί να στραφεί επιθετικά στους τομείς που επιθυμούμε και όχι να επιβληθεί στα πάντα αδικρίτως, όπως συμβαίνει με την υποτίμηση. Το κυριότερο όμως είναι το νομικό πλαίσιο που έχει επιβάλει η ΕΕ μέσα στο οποίο υπαγορεύονται μια σειρά από αντιδραστικές πολιτικές σχετικά με το ασφαλιστικό, τις εργασιακές σχέσεις ή τις ιδιωτικοποιήσεις, ενώ απαγορεύονται οι κρατικές παραγωγικές πρωτοβουλίες οποιασδήποτε μορφής.

Επομένως η διπλή έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ γίνεται αναγκαία αφετηρία για κάθε φιλοδημοκρατική προοπτική. Είναι κάτι που υπογραμμίζουν έντονα οι ίδιες οι εξελίξεις. Είναι ή δεν είναι αλήθεια ότι μέσα στην ΕΕ γιγαντώθηκε το δημόσιο χρέος, το οποίο τριπλασιάστηκε στην δεκαετία του '80; Ο δανεισμός, που τελικά αποδείχτηκε και «πικρός» και ακριβός, έγινε κυρίως για να στηριχτούν η κατανάλωση των προϊόντων που παρήγαγαν οι πολυεθνικές και η χρηματοπιστωτική φούσκα, που όταν έσκασε άνοιξαν οι ασκοί του Αιόλου της κρίσης. Στο πλαίσιο αυτό έχει οικοδομηθεί ένας κυριολεκτικά ηλυστικός μηχανισμός, μέσω των τόκων των δανείων. Είναι χαρακτηριστικό από την άποψη αυτή ότι στην εικοσαετία 1992-2011 καταβλήθηκαν συνολικά 507 δις ευρώ για την εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους, δηλαδή ούτε λίγο ούτε πολύ το 160% του σημερινού δυσθεώρητου χρέους των 307 δις ευρώ (πρόσφατα στοιχεία του ΔΝΤ για το 2012). Πρόκειται οφφά-νερα για μια κανονική χρεομηχανή!

Ας διαβάσουμε σε αυτό το σημείο κάτι αξιοπρόσεκτο:

«το Συμβούλιο παρακολουθεί τις οικονομικές εξελίξεις σε κάθε κράτος - μέλος... και προβαίνει τακτικά σε συνολική αξιολόγηση».

Είναι από το άρθρο 103 της συνθήκης του Μάαστριχτ, γραμμένο 20 χρόνια πριν. Και το άρθρο κλείνει ως εξής:

«Το Συμβούλιο, ακολουθώντας τη διαδικασία που αναφέρεται στο άρθρο 189Γ, μπορεί να θεσπίσει λεπτομερείς κανόνες για τη διαδικασία πολυμερούς εποπτείας...».

Αυτό και αν γίνεται τώρα! Ιδιαίτερα σήμερα μετά την επίσημη θέσπιση του «Δημοσιονομικού Συμφώνου» στις χώρες της ευρωζώνης και ευρύτερα της ΕΕ επιβάλλεται η πιο άτεγκτη εποπτεία! Συγκεκριμένα, θεσπίζεται μόνιμος μηχανισμός εποπτείας και ελέγχου από την ΕΕ στα δημόσια οικονομικά κάθε χώρας με στόχο την τήρηση ισοσκελισμένων προϋπολογισμών, με πρόβλεψη για ανώτατο όριο ελλείμματος στο 3% του ΑΕΠ. Είναι προφανές τι σημαίνει αυτό για το εργατικό εισόδημα και τις κοινωνικές παροχές. Ακόμη το καταναγκαστικό αυτό σύμφωνο προβλέπει ανώτατο όριο δημόσιου χρέους το 60% του ΑΕΠ. Αν εμφανιστεί παρέκκλιση, η διαφορά πρέπει να μειώνεται κάθε χρόνο κατά 5% μέχρι την απόσβεσή της. Δηλαδή, με απλά μαθηματικά, ας δούμε τι θα ισχύσει για τη χώρα μας. Το ΑΕΠ της Ελλάδας είναι περίπου 200 δις. Επομένως, το 60% του χρέους είναι 120 δις. Αν 300 δις είναι το πραγματικό χρέος, τότε για την απόσβεση των 180 δις της διαφοράς από το επιτρεπόμενο χρέος σημαίνει $180 \times 0,05 = 9$ περίπου δις τον χρόνο, τα οποία θα αντληθούν φυσικά με λήψη επιπρόσθετων μέτρων εξουθένωσης του λαού.

Να ποια είναι η βάση και του ευρώ και των μνημονίων. Αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί!

Πορευόμαστε με αποκλειστικό κριτήριο τις ανάγκες του κόσμου της εργασίας και του λαού. Όμως μπορούμε; Ποιοι και πώς;

Στόχος μας δεν είναι «να σωθεί η χώρα» γενικά. Ούτε να καταστούν εξαγωγίμα τα προϊόντα δεσποτικών επιχειρήσεων με κινεζικούς μισθούς. Ο λαός δικαιούται να ζήσει καλύτερα. Μια ζωή με δικαιώματα, με αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης και με πραγματική δημοκρατία. Αυτό σημαίνει ότι

πρέπει να αυξηθεί ο μισθός. Σημαίνει ακόμη άμεση αναίρεση και ανατροπή του ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας, δηλαδή εθνικοποίηση όλων των στρατηγικών κλάδων και επιχειρήσε-

ων. Προοδευτική πορεία, για μας σημαίνει ριζική ανακατανομή του κοινωνικού πλούτου, με χτύπημα του μεγάλου κεφαλαίου και κληνισμό της κυριαρχίας του.

Συνεπώς η όξυνση της ταξικής πάλης όχι μόνο δε θα μετριαστεί με μία αποχώρηση από την ΕΕ, αλλά θα κορυφωθεί σε γενικό πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο και χρειάζεται να προετοιμαστούμε για αυτό. Ο ανασχεδιασμός της παραγωγικής διάρθρωσης και του προσανατολισμού της οικονομίας με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες, με εθνικοποίηση των στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων και στους τρεις τομείς της οικονομίας (αγροτική παραγωγή, βιομηχανία, υπηρεσίες) και επιβολή εργατικού ελέγχου με προοπτική την πλήρη κοινωνικοποίησή τους, είναι η κατεύθυνση που συμφέρει την κοινωνική πλειοψηφία και έχει το δικαίωμα να την επιβάλλει.

Μια τέτοια κατεύθυνση και πορεία έχει πραγματικό πεδίο εφαρμογής και δεν είναι σχέδιο επί χάρτου. Μπορεί να επιβληθεί από τον γενικευμένο αποφασιστικό και αλληλοτροφοδοτούμενο κοινωνικό και πολιτικό αγώνα. Αυτό όμως προϋποθέτει την παράλληλη οργάνωση του ίδιου του μαχόμενου κι εξεγερμένου λαού. Ταυτόχρονα απαιτεί την οικοδόμηση από σήμερα – μέσα στο καμίνι των αγώνων – ανεξάρτητων θεσμών και οργάνων επιβολής της λαϊκής θέλησης, έξω και πέρα από τις επίσημες κρατικές δομές σε τόπους δουλειάς, σε κλάδους και σε χώρους κατοικίας. Ο οργανωμένος λαός χρειάζεται όμως σαν καρδιά και νεύρο του ένα άλλο εργατικό κίνημα για το οποίο υπάρχουν σήμερα οι υλικοί όροι ανάδυσης του. Ένα άλλο εργατικό κίνημα εξοπλισμένο με τους αναγκαίους στόχους και διεκδικήσεις, με την υιοθέτηση αποφασιστικών μορφών αγώνα και στηριγμένο σε τρόπους οργάνωσης ανοιχτούς στη συμμετοχή των ίδιων των εργαζομένων μέσα από συντονισμένα ανεξάρτητα κέντρα αγώνα. Οργανωμένος λαός σημαίνει τέλος την εμφάνιση στους δρόμους και τις πλατείες, ενός μαζικού λαϊκού πολιτικού κινήματος, που θα κάνει πράξη το στόχο του καθολικού λαϊκού ξεσηκωμού. Μια τέτοια εξέλιξη είναι σε θέση, με την ανοιχτή απειλή της κοινωνικής ανατροπής, να αναγκάσει ακόμη και κυβερνήσεις που βρίσκονται στα όρια του συστήματος να κινηθούν σε λήψη μέτρων όπως τα παραπάνω. Ωστόσο η υλοποίηση των αναγκαίων προοδευτικών μέτρων προς όφελος της κοινω-

νική πλειοψηφίας δεν μπορεί να ολοκληρωθεί παρά μόνο με την υπέρβαση του σημερινού φονικού καπιταλισμού με έναν βαθύ ριζικό κοινωνικό μετασχηματισμό.

Πιο κοντά με τους λαούς της περιοχής, όλο και πιο μακριά από τους δυνάστες μας

Μια ανατροπή αυτού του τύπου στην Ελλάδα, μπορεί να πυροδοτήσει ανατροπές στο νότο της Ευρώπης και να δημιουργήσει άλητες υλικές και πολιτικές προϋποθέσεις για μια διεθνοποίηση προς όφελος των λαών στη νότια Ευρώπη αλλή και τη Μεσόγειο. Επίσης είναι υπαρκτές οι προϋποθέσεις για ισότιμες ανταλλαγές, που θα αλληλοσυμπληρώνουν τομείς που υπάρχουν ελλείψεις. Ας το συνειδητοποιήσουμε: έχουν δύναμη οι λαοί στην περιοχή, κανείς δεν είναι σε απομόνωση. Το ψευτοδίλημμα: ΕΕ ή εθνική απομόνωση και αναδίπλωση είναι μια προπαγανδιστική μυθολογία των ελίτ με στόχο να εμφανίσουν τη φυλακή του ευρώ και της ΕΕ ως μοναδική αναγκαστικά επιλογή.

Τι είναι και σε τι στοχεύει η Πρωτοβουλία

Στην «Πρωτοβουλία κατά του ευρώ και της ΕΕ» συμπορευόμαστε αγωνιστές με διαφορετική πολιτική καταγωγή και οπτική. Αγωνιστές που παλεύουν για την αποδέσμευση πριν από όλα της χώρας μας, αλλά και των άλλων χωρών στην κατεύθυνση μιας τέτοιας ρήξης. Αγωνιστές που παλεύουν για τη συνολική διάλυση της ΕΕ, ως ολοκληρωτικού μορφώματος του κεφαλαίου, αλλά και αγωνιστές που παλεύουν ενάντια στις ολέθριες συνέπειες της πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης, χωρίς να έχουν απαντήσει οριστικά στο στρατηγικό ζήτημα της εξόδου ή της διάλυσης της ΕΕ. Σε αυτόν τον αγώνα δε θα είμαστε μόνοι μας! Το οικοδόμημα της ευρωζώνης τρίζει και οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, ακόμα και στις χώρες του Βορρά, δείχνουν το πιο απεχθές τους πρόσωπο υπονομεύοντας ή ανατρέποντας πλήρως εργατικές κατακτήσεις ενός ολόκληρου αιώνα. Οι εργαζόμενοι και οι λαοί της Ευρώπης είναι υποχρεωμένοι να τσακίσουν τη μαύρη συμμαχία των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων για να μπορέσουν να οικοδομήσουν τη δική τους διεθνιστική ενότητα. Αυτός ο δρόμος δεν είναι απλά εφικτός, είναι ο μόνος δρόμος επιβίωσης για τους εργαζόμενους και τον λαό, αλλά και ο μόνος δρόμος που οδηγεί στην προοπτική μιας αξιόβιας ζωής!